

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił wniosek K. K. o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec J. K. oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Podstawą oddalenia wniosku przez Sąd Rejonowy było stwierdzenie braku legitymacji wnioskodawcy do wystąpienia z powyższym wnioskiem, z uwagi na nie wykazanie, że posiada on status wierzyciela, a to wobec spornego charakteru jego wiarygodności, co do której toczy się proces o zapłatę. Poza tym Sąd Rejonowy wskazał również, że wniosek jest spóźniony w świetle art.377 Prawa upadłościowego i naprawczego.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł wnioskodawca, zaskarżając postanowienie w całości i zarzucając:

1. naruszenie art.233 k.p.c. w związku z art.373,376 oraz 377 Prawa upadłościowego i naprawczego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i wyprowadzenie z jego analizy wniosków sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, poprzez ustalenie faktu i daty powstania stanu niewypłacalności uczestnika postępowania, a także dokonania ustaleń w zakresie zachowania przez wnioskodawcę terminu do złożenia wniosku o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało brak czynnej legitymacji procesowej po stronie wnioskodawcy, co stanowi wyłączną i wystarczającą przesłankę oddalenia wniosku;
2. naruszenie art.373 w związku z art.376 Prawa upadłościowego i naprawczego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie oceny istoty sprawy, to jest faktu i daty powstania stanu niewypłacalności uczestnika postępowania w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało brak czynnej legitymacji procesowej po stronie wnioskodawcy, co stanowi wyłączną i wystarczającą przesłankę oddalenia wniosku;
3. naruszenie art.377 Prawa upadłościowego i naprawczego poprzez jego zastosowanie i dokonanie oceny istoty sprawy, w tym ustalenie zachowania terminu do złożenia wniosku o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało brak czynnej legitymacji procesowej po stronie wnioskodawcy, co stanowi wyłączną i wystarczającą przesłankę oddalenia wniosku;
4. z ostrożności procesowej skarżący wskazał na brzmienie art.523 k.p.c., co prowadzi do wniosku, że dokonanie przez Sąd oceny istoty sprawy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego może narazić wnioskodawcę na zarzut prekluzji materiału dowodowego przy składaniu kolejnego wniosku o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej względem uczestnika postępowania.

W konsekwencji wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku jedynie ze względu na brak legitymacji procesowej po stronie wnioskodawcy i nie rozpoznawanie istoty sprawy, oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozważając zasadność zarzutów podniesionych w apelacji należy zważyć, że sprowadzają się one do zakwestionowania prawa sądu do dokonania ustaleń co do faktu i daty powstania niewypłacalności po stronie uczestnika postępowania, a także co do zachowania przez wnioskodawcę terminu do złożenia wniosku o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, z uwagi na to, że w ocenie skarżącego wyłączną i wystarczającą przesłanką oddalenia wniosku powinno być stwierdzenie braku czynnej legitymacji procesowej po stronie wnioskodawcy.

W piśmiennictwie komentatorzy powszechnie przyjmują, iż zaskarżeniu apelacją podlega jedynie rozstrzygnięcie zawarte w sentencji orzeczenia, nie jest natomiast dopuszczalne wniesienie apelacji jedynie co do uzasadnienia tego orzeczenia, jeżeli nie ma to wpływu na treść rozstrzygnięcia. Kwestie poruszone w uzasadnieniu orzeczenia, które mogłyby mieć wpływ na rozstrzygnięcie innej sprawy, jak np. granice powagi rzeczy osądzonej, powinny być oceniane w ewentualnym kolejnym postępowaniu w ramach badania bezwzględnych przesłanek procesowych czy też przesłanek zasadności powództwa. Poza tym brak jest interesu prawnego w zaskarżeniu orzeczenia sądu I instancji, gdy brak jest obiektywnej potrzeby zmiany lub uchylecia orzeczenia. Pogląd powyższy został przykładowo wyrażony w komentarzu M. M.: *Apelacja w postępowaniu cywilnym*, wydanie trzecie z 2016 roku oraz w *Komentarzu do postępowania cywilnego* pod redakcją profesora T. E., wydanie trzecie z 2001 roku.

Ponadto Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 15 maja 2014 roku mającej moc zasady prawnej, wydanej w sprawie III CZP 88/13 opublikowanej w OSNC 2014, nr 11, poz.108 stwierdził, że należy odrzucić zapatrywanie, że pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen) występuje także wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest wprawdzie zgodne z żądaniem skarżącego, jednakże nie zapewnia mu wszystkich możliwych korzyści, mimo użycia właściwego środka procesowego, lub nie jest zgodne z obowiązującymi przepisami, przez co podważa jego stabilność. Pogląd ten oparty jest na koncepcji gravaminis w ujęciu szerokim, prezentowanym w okresie obowiązywania tzw. prawdy obiektywnej, a także nieznanym uzasadnieniu uznaniu, że pokrzywdzenie jest funkcją orzeczenia dotkniętego wadami, a ponadto wynika z nietrafnego założenia, że z prawomocności materialnej korzysta nie tylko jego sentencja, ale także motywy przytoczone w uzasadnieniu.

W niniejszej sprawie skarżący wnosząc apelację od postanowienia oddalającego jego wniosek, wskazuje w apelacji, że zasadne było oddalenie wniesionego przez niego wniosku, ale wyłącznie z uwagi na stwierdzenie po jego stronie braku legitymacji procesowej czynnej do wystąpienia przez niego z tymże wnioskiem, wnosząc jednocześnie o zmianę postanowienia poprzez oddalenie wniosku jedynie ze względu na brak legitymacji procesowej po stronie wnioskodawcy. Co więcej, z treści apelacji wynika, że skarżący nie kwestionuje prawidłowości dokonanych przez Sąd ustaleń dotyczących faktu i daty powstania stanu niewypłacalności uczestnika postępowania, a także ustaleń w zakresie zachowania przez wnioskodawcę terminu do złożenia wniosku o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej

Należy zatem stwierdzić, że apelacja taka jest niedopuszczalna, ponieważ została wniesiona jedynie co do uzasadnienia orzeczenia, co jednocześnie nie ma wpływu na samą treść zaskarżonego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art.370 k.p.c. odrzucił apelację wnioskodawcy jako niedopuszczalną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art.98 k.p.c. w związku z art.391 § 1 k.p.c. i art.13 § 2 k.p.c., zasądzając od wnioskodawcy jako strony przegrywającej w postępowaniu apelacyjnym, na rzecz i na żądanie uczestnika postępowania zwrot kosztów poniesionych przez uczestnika w tym postępowaniu, na które składa się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika uczestnika będącego adwokatem w stawce minimalnej w kwocie 120,00 złotych, ustalone na podstawie § 8 ustęp 1 punkt 3 w związku z art.10 ustęp 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, pozycja 1800).

Marzena Eichstaedt Iwona Godlewska Maria Pągowska – Bancer